

Arrest

nr. 97 243 van 14 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 hebben gediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat C. DE TROYER, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, geboren op 12 juli 1982 in Kichino, Rusland. U bent wettig gehuwd met Z. Y. (...) (O.V. X) en samen hebben jullie 3 kinderen, waarvan het jongste in België ter wereld kwam. In Tsjetsjenië, waar u de voorbije jaren woonde, kende u geen noemenswaardige problemen. In 2004 werd u weliswaar 2 dagen opgepakt en vastgehouden door X, maar nadien werd u zonder voorwaarden vrijgelaten. U verklaart in dat verband dat u niet persoonlijk werd geïnterviewd, maar werd opgepakt in het kader van een grootschalige veiligheidsoperatie, waarbij

veel mannen werden opgepakt en ondervraagd. Tevens verklaart u uitdrukkelijk dat u nadien geen problemen meer kende, noch met de autoriteiten, noch met medeburgers. Het was in 2011 de slechte medische toestand van uw dochter, die u deed beslissen om uw herkomstland te verlaten. U ging er bij meerdere artsen te rade, maar u oordeelde dat zij niet in staat waren om een correcte diagnose te stellen, zodat uw dochter geen adequate behandeling kon krijgen. In het najaar van 2011 organiseerde u het vertrek van uw gezin. Op 13 november 2011 verliet u Tsjetsjenië op volledig legale wijze. Op 16 november 2011 bereikte u Polen, waar u asiel vroeg bij de bevoegde instanties. U had echter de intentie om verder door te reizen naar België en daarom wachtte u het resultaat van uw asielaanvraag in Polen niet af. Op 24 november 2011 kwam u in België aan, waar u asiel vroeg bij de bevoegde instanties. Op 23 maart 2012 ontving u een bijlage 26quater (weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten), waarmee uw eerste asielaanvraag werd afgesloten. Op 26 juni 2012 vroeg u voor de tweede keer asiel bij de Belgische asielinstanties, evenals uw partner Z. Y. (...) (O.V. 6.918.853).

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat uzelf zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op louter medische gronden; u kwam naar België voor de medische behandeling en een betere begeleiding van uw dochter K. (...), die een ernstige handicap heeft.

Welnu, uit uw verklaringen mag afgeleid worden dat u uw herkomstland vrijwillig, legaal en zonder enige gegronde vrees voor vervolging hebt verlaten. Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van de gezondheid van uw dochter naar België bent gevlucht (CGVS, p.4). U verklaart dat u voor uw dochter nochtans een normale toegang had tot de medische voorzieningen in uw herkomstland. U had extra financiële middelen nodig voor de medische begeleiding van uw dochter, maar daarmee werd u door uw broer geholpen (CGVS, p.5). Op de vraag of er op enig moment medische hulp aan uw dochter werd geweigerd, antwoordt u aanvankelijk bevestigend (CGVS, p.5), maar wanneer u vervolgens gevraagd werd waarom, stelt u dat de medische toestand van uw dochter quasi hopeloos was volgens de artsen en dat de reden was voor de weigering van een behandeling. U verklaart voorts (CGVS, p.5) dat er in Tsjetsjenië geen behandeling mogelijk was voor de aandoening van uw dochter. U stelt dat de geraadpleegde artsen niets voor uw dochter konden doen in uw herkomstland. Er werd u gevraagd of andere personen met dezelfde aandoening wel konden behandeld worden, waarop u verklaart (CGVS, p.6) te horen hebben gekregen dat mensen met dezelfde aandoening nooit konden geholpen worden. Op de vraag of u omwille van andere dan medische redenen asiel hebt gevraagd, antwoordt u negatief (CGVS, p.4). Op basis van de hiervoor opgesomde elementen moet dan ook besloten worden dat u om louter medische redenen asiel hebt gevraagd in België. Welnu, de door u ingeroepen medische problemen houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Er dient volledigheidshalve opgemerkt te worden dat uw partner tijdens haar opeenvolgende verklaringen ten aanzien van de asielinstanties, wél gewag maakte van andere problemen in uw herkomstland en een vrees voor vervolging in uw hoofde (u zou in de periode 2008-2009 onder druk gezet zijn om als informant te fungeren om aldus informatie door te spelen over vermeende rebellen), maar aan het einde van haar asielgehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde uw partner uitdrukkelijk dat jullie asiel aanvragen omwille van de medische problemen van

jullie dochter (CGVS, gehoorverslag Z. Y. (...), p.7,8). Welnu, zoals eerder werd aangehaald, maakte uzelf enkel melding van een arrestatie in 2004, waarvan u verklaart (CGVS, p.6) dat deze gebeurtenis geen rol speelde in uw beslissing om uw herkomstland te ontvluchten. Verder maakte u geen enkele melding van andere gebeurtenissen, incidenten of vervolgingsfeiten, die mee aan de basis lagen van uw beslissing om te vluchten. Welnu, van een asielzoeker zoals u, die meermaals (Dienst Vreemdelingenzaken, uitgebreid asielgehoor Commissariaat-generaal) werd gewezen op het confidentieel karakter van de asielprocedure, mag verwacht worden dat hij alle motieven, die aan de basis lagen van zijn beslissing om zijn herkomstland te ontvluchten, kenbaar maakt aan de instanties die zijn nood aan internationale bescherming onderzoeken. Indien u werkelijk problemen kende met medeburgers en/of autoriteiten in uw herkomstland, had u de asielinstanties hiervan in kennis moeten stellen, hetgeen u in casu hebt nagelaten. Bijgevolg werden enkel de door u uiteengezette medische problemen van uw dochter in overweging genomen bij de beoordeling van uw huidige asielaanvraag. Ter zake wordt verwezen naar de eerder gedane vaststelling inzake asielaanvragen op louter medische gronden.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming.

Wat de door u en uw partner voorgelegde documenten betreft, dient te worden opgemerkt dat ze uw verklaringen staven, doch geenszins zijn deze in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Zo legt u uw intern paspoort, het intern paspoort van uw partner en de geboorteaktes van uw dochter en zoon voor. Deze documenten bevatten louter gegevens over jullie identiteit, die hier geenszins ter discussie staat. U legt een huwelijksakte voor, die de formele band tussen uw partner en uzelf staft, wat hier evenmin betwist wordt. U legt een attest van invaliditeit van uw dochter voor, wat kan beschouwd worden als een bewijs dat uw dochter op een normale wijze toegang had tot het medische zorgsysteem in uw herkomstland. U legt ten slotte attesten van Belgische ziekenhuizen voor, waaruit de ernstige medische situatie van uw dochter blijkt, hetgeen hier niet betwist wordt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 EVRM "alsook de geldigheid en wettelijkheid van de beslissingen over de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming en het principe van het gewijsde".

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van

de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2.1. Verzoekende partijen kunnen zich niet akkoord verklaren met de vaststelling van verwerende partij dat hun loutere Tsjetsjeense origine en hun herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaan om het statuut van vluchteling, zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, toegekend te krijgen, en dat, bijgevolg, een individuele beoordeling dient te worden gedaan van de vraag naar bescherming. Verzoekende partijen leggen enkele artikels en rapporten neer over de huidige mensenrechtensituatie in de Noordelijke Kaukasus in het algemeen en in Tsjetsjenië in het bijzonder (bijlagen 5-10 bij het verzoekschrift) die volgens hen *“in tegenstrijdigheid”* zijn met de beweringen van verwerende partij.

2.2.2.2. De Raad bemerkt dat een dergelijke verwijzing naar artikels en rapporten, betreffende de veiligheids- en mensenrechtensituatie in hun land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven. Verzoekende partijen tonen middels de stukken die zij bijbrengen op generlei wijze aan dat alle Tsjetsjenen loutere omwille van hun Tsjetsjeense origine worden vervolgd waardoor enkel het gegeven te behoren tot deze etnie zou volstaan tot het bekomen van de vluchtelingenstatus.

2.2.3.1. Verzoekende partijen wensen de aandacht te vestigen op het feit dat buiten de medische problemen, ook andere problemen aan bod kwamen bij het verhoor van tweede verzoekende partij. Zo werd eerste verzoekende partij door militairen bedreigd omdat bepaalde familieleden de strijders hadden geholpen. Ze wensten dat zij informatie zou verschaffen over de rebellen, hetgeen zij weigerde. Eerste verzoekende partij werd tweemaal ontvoerd en zij wordt zelfs na hun vertrek nog opgespoord. Verzoekende partijen benadrukken dat deze problemen heel ernstig zijn, doch dat eerste verzoekende partij niet spontaan over deze problemen heeft gesproken tijdens haar gehoor, omdat haar vader haar had aangeraden het enkel te hebben over de medische problemen van hun dochter. Eerste verzoekende partij bevestigde echter via zijn raadsheer, die op 24 oktober 2012 een fax stuurde aan het Commissariaat-generaal (bijlage 2 bij het verzoekschrift), dat zij haar asielaanvraag eveneens wenst te steunen op deze elementen. Verwerende partij heeft deze brief echter niet in acht genomen bij het nemen van haar beslissingen. Derhalve dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd, zo menen verzoekende partijen.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal verschillende keren benadrukken dat de medische problemen van hun dochter de enige reden vormde voor hun vertrek uit hun land van herkomst.

Tijdens het gehoor van eerste verzoekende partij werd het volgende gesteld:

“Waarom bent u naar België gevlucht?”

Omwille van mijn dochter haar gezondheid.

Om nog andere redenen?

Neen.

...

Hebt u, behalve de zware ziekte van uw dochter, nog andere problemen gekend in Russ.Fed of TSJ, die hebben meegespeeld in uw beslissing om te vluchten?

Neen. Ik ben alleen gekomen voor meer raad en begeleiding voor mijn dochter. Er werd ons gezegd dat België een ideaal land is voor de opvang van mensen met zo'n probleem...

U verklaarde bij DVZ dat u in 2004 door Yamadaevtsi werd opgepakt voor 2 dagen. Speelde die gebeurtenis een rol in uw beslissing om te vluchten?

Neen, want iedereen werd toen meegenomen en geslagen. Ik werd maar 2 dagen ondervraagd en dan zonder meer vrijgelaten.

Nadien nog andere problemen gekend met autoriteiten of medeburgers?

Neen, neen!” (administratief dossier, stuk 5, p. 4 en 6).

In het gehoorverslag van tweede verzoekende partij staat het volgende te lezen:

“Wat was de belangrijkste reden om naar België te komen?”

De medische problemen van onze dochter, eerlijk gezegd....

...

Is uw man ooit bedreigd?

Neen. Zoals ik al zei: ze spraken heel vriendelijk met mijn man, maar in werkelijkheid zijn ze niet zo zacht. Ze wilden man niet bang maken, ze wilden zijn vertrouwen winnen.

...

Werd uw man vorig jaar (2011) nog onder druk gezet om informant te zijn of te worden?

Neen. Niet dat ik weet. Mijn man is maar één keer meegenomen toen we samen waren. Enfin, de medische problemen van onze dochter waren het belangrijkste.

...

Kijk, ik zeg u duidelijk: wij dienden asielaanvraag voor medische problemen van onze dochter en we willen dat het zo blijft!

...

Verbindt u aldus uw asielmotieven aan die van uw man?

Ja, natuurlijk! Dat van dat informant zijn, speelt voor ons geen rol bij deze asielaanvraag!

...

Hebt u genoeg kunnen vertellen?

Ja. Ik wil benadrukken; het gaat hier over de gezondheid van onze dochter. Daarom zijn we naar België gekomen." (administratief dossier, stuk 6, p. 5, 6, 7 en 8).

De Raad is van oordeel dat uit de verklaringen van verzoekende partijen zeer duidelijk kan worden afgeleid dat zij enkel naar België zijn gekomen om medische hulp te zoeken voor hun ernstig zieke dochter en dat de andere problemen – waarbij tweede verzoekende partij nog benadrukt dat haar man eigenlijk niet echt bedreigd werd en dat hij maar één keer werd meegenomen tijdens hun huwelijk – niet de reden vormen waarom zij in België een asielaanvraag hebben ingediend. Het overtuigt geenszins dat de raadsman van verzoekende partijen achteraf nog een fax toestuurde waarin verzoekende partijen alsnog aangeven dat de problemen die eerste verzoekende partij heeft ondervonden met militairen, wel degelijk één van de redenen uitmaakt waarom zij hun land hebben verlaten. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over diens aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Bovendien dient te worden opgemerkt dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij op volledig legale wijze, met een reispaspoort, naar de Europese Unie is gereisd (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Indien zij werkelijk ernstige problemen zou hebben gekend met de ordediensten – hetgeen overigens noch eerste verzoekende partij, noch tweede verzoekende partij aangeven tijdens hun gehoor – komt het zeer onwaarschijnlijk over dat eerste verzoekende partij in 2011 nog een internationaal reispaspoort zou hebben verkregen op haar naam, dat zij zelf is gaan afhalen, en dat zij vervolgens zonder enige problemen haar land kon verlaten. De Raad schaaft zich bijgevolg achter de door verwerende partij gedane vaststelling dat de asielaanvraag van verzoekende partijen gebaseerd is op louter medische gronden.

2.2.4.1. Betreft de vaststellingen omtrent de door verzoekende partijen ingeroepen medische problemen, erkennen verzoekende partijen dat deze problematiek wellicht niet binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag valt, doch dat zij wel aanspraak zouden kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen herhalen dat hun dochter zeer zwaar gehandicapt is en dat zij in hun thuisland geen beroep kunnen doen op gepaste en efficiënte zorgen. Verwerende partij leidt volgens hen onterecht uit het voorgelegde invaliditeitsattest af dat hun dochter toegang had tot de gezondheidszorg in Tsjetsjenië. Uit dit document blijkt immers niet dat deze toegediende zorgen gepast en efficiënt waren.

Verder citeren verzoekende partijen artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet en zij benadrukken dat zij reeds een verzoek tot machtiging tot verblijf om medische redenen op naam van hun dochter hebben ingediend op 18 juni 2012 (bijlage 3 bij het verzoekschrift). Aangezien dit verzoek onontvankelijk werd verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 oktober 2012, zijnde voordat de bestreden

beslissingen werden genomen, menen verzoekende partijen te voldoen aan de voorwaarden om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Verwerende partij had volgens verzoekende partijen, alvorens de beslissingen te nemen, eerst moeten nagaan of het Tsjetsjeense gezondheidssysteem een correcte zorg verstrekt/kan verstrekken aan hun dochter en dat, indien dit niet het geval is, de terugkeer een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen in dit verband nog enkele documenten bij (bijlage 4 bij het verzoekschrift).

2.2.4.2. De Raad wenst in dit verband te verwijzen naar de omstandige motivering die verwerende partij in haar beslissingen heeft uiteengezet: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van de gezondheid van uw dochter naar België bent gevlucht (CGVS, p.4). U verklaart dat u voor uw dochter nochtans een normale toegang had tot de medische voorzieningen in uw herkomstland. U had extra financiële middelen nodig voor de medische begeleiding van uw dochter, maar daarmee werd u door uw broer geholpen (CGVS, p.5). Op de vraag of er op enig moment medische hulp aan uw dochter werd geweigerd, antwoordt u aanvankelijk bevestigend (CGVS, p.5), maar wanneer u vervolgens gevraagd werd waarom, stelt u dat de medische toestand van uw dochter quasi hopeloos was volgens de artsen en dat de reden was voor de weigering van een behandeling. U verklaart voorts (CGVS, p.5) dat er in Tsjetsjenië geen behandeling mogelijk was voor de aandoening van uw dochter. U stelt dat de geraadpleegde artsen niets voor uw dochter konden doen in uw herkomstland. Er werd u gevraagd of andere personen met dezelfde aandoening wel konden behandeld worden, waarop u verklaart (CGVS, p.6) te horen hebben gekregen dat mensen met dezelfde aandoening nooit konden geholpen worden.”*

Voor de duidelijkheid, verwijst De Raad ook hier naar de concrete verklaringen van eerste verzoekende partij:

“Had uw dochter normale toegang tot medische voorziening in Russ.Fed/TJS?

Ja, eigenlijk wel. Maar mijn schoonmoeder 2 keer een brief naar Kadyrov gestuurd. Om meer hulp te vragen voor mijn dochter. Ik heb mijn woning verkocht omdat ik meer geld nodig had.

...

Nee, neen; waarom zou uw dochter niet geholpen zijn?

Het was moeilijk om geld bijeen te krijgen, maar mijn broer heeft er uiteindelijk voor gezorgd om dat geld bijeen te krijgen door extra te werken. Enfin: mijn broer heeft ons ermee geholpen omdat het veel kostte. Werd er medische hulp aan uw dochter geweigerd?

Je zou dat zo kunnen stellen. In Moskou hebben ze hulp geweigerd en in TSJ konden ze gewoon niks doen. Er werd ons gezegd dat dat ziekenhuis in Moskou het allerbeste was.

U zegt dat hulp in het Moskouse ziekenhuis u geweigerd werd. Waarom?

Omdat de medische toestand van mijn dochter quasi hopeloos was, volgens die artsen daar. Dat was het beste was dat we haar mee terug naar huis namen.

...

Was er in Rusland of TSJ überhaupt een behandeling mogelijk voor de aandoening van uw dochter?

Nee, nergens daar.

Kreeg uw dochter geen behandeling of WAS er geen behandeling?

Voor mijn dochter werd die diagnose gesteld; dat ze niks voor haar konden doen.

Konden anderen met de aandoening wel behandeld worden?

Ik kreeg te horen dat mensen met zulke diagnose nooit konden geholpen worden.” (administratief dossier, stuk 5, p.5 en 6).

Uit deze verklaringen blijkt dat de dochter van verzoekende partijen wel degelijk een normale toegang had tot de gezondheidszorg in Tsjetsjenië, en dat verzoekende partijen zelfs de mogelijkheid hadden om naar een gespecialiseerder ziekenhuis in Moskou te gaan om hun dochter te laten onderzoeken. Het feit dat de artsen niets voor hun dochter konden doen, is, volgens hun verklaringen, duidelijk ingegeven door de aard van de handicap/ziekte van hun dochter. Verzoekende partijen brengen documenten bij (bijlage 3 bij het verzoekschrift) waaruit blijkt dat er te weinig middelen vloeien naar de gezondheidszorg in de Russische Federatie, waardoor de medische infrastructuur verouderd is, de ziekenhuizen onderbemand zijn, niet alle artsen een optimale opleiding hebben kunnen genieten en er een praktijk is ontstaan waarbij patiënten die steekpenningen betalen, of die bepaalde connecties hebben, met voorrang worden behandeld. Deze informatie doet echter geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling dat verzoekende partijen wel degelijk toegang hebben gehad tot medische zorg voor hun dochter. Het loutere feit dat zij de medische zorg in België beter achten, volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

Daarenboven wijst de Raad erop dat met toepassing van artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend aan de vreemdeling die geen beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat de bij artikel 9ter ingestelde procedure niet resulteerde in een machtiging tot verblijf betekent niet dat geen beroep kon worden gedaan op dit artikel. Louter op medische gronden kan de subsidiaire bescherming dan ook niet worden toegekend.

Er dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partijen noch de status van vluchteling, met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus, met toepassing van artikel 48/4, § a en b van diezelfde wet, kunnen worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen vergenoegen zich, steunend op enkele artikels en rapporten van onder meer Amnesty International (bijlagen 5 – 10 bij het verzoekschrift) te verwijzen naar de algemene mensenrechtensituatie in de Noordelijke Kaukasus in het algemeen en in Tsjetsjenië in het bijzonder. Hiermee wensen zij aan te tonen dat de toestand aldaar zich kenmerkt door zware misbruiken vanwege de ordemachten – moorden, foltering, ontvoeringen ... - die gepaard gaan met een algemene straffeloosheid. Met de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen, brengen verzoekende partijen evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekende partijen enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in de Noordelijke Kaukasus/Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aantonen dat er in Tsjetsjenië effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 16 juli 2012 (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 20) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, wordt niet weerlegd door de informatie die zij bijbrengen.

2.2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van

de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT